

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 25 м. Чвертьрічна передплата разом з оплатою пошт. в краю 300 м; за границю разом з оплатою пошт. 800 марок, поодинокі числа 80 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемисьль, вул. Побережжя ч. 1.

Оголошення: 50 м, за один п'ятирядковий рядок або його місце. Дрібні оголошення по 15 м від слова. — Некрологів і матрич. оголошення по 30 м. від слова. Оголош.: більшим друком платяться подвійно.

політично-економічний орган.

На передодні відбудови Європи?

Париж, 19. січня 1922 р.

II Конференція в Салпес почалась була під добрим знаком. Усі її члени одногласно ухвалили в дни 6. с. м. предложену Льюйдом Джорджем резолюцію в справі скликання всеєвропейської конференції за участю м. і. Росії, Німеччини, Австрії, Угорщини і Болгарії для обмірковання господарської відбудови Європи. Текст резолюції певно вже відомий читачам. З її точок бажаю особливо підкреснути послідну: «Всі держави повинні зобов'язатися посполу здержатися від всякого наступу супроти своїх сусідів». Відбутись має плянована всеєвропейська конференція в Генуї. Вона має вже свою літературу. Довкола неї розснано чимало надій, здогадів, плянів. Між іншим виробилася чомусь хекуди опінія, що вона має обмежитись виключно до дискусії над господарсько-фінансовими питаннями. Щойно наведений уступ резолюції союзників з 6. с. м. вказує, що наради в Генуї в першу чергу займуться політичними питаннями. Інакше й бути не може. Передумовою господарської відбудови є мир. Щоби він прийшов і закріпився, треба на него погодитись, треба отже говорити про потітчані взаємини між членами конференції, що завтра мають стати до спільної акції над обновою економічного життя.

Так щасливо почата Найвища Рада не надійно розбилась. І з англійського і з французького боку закидають її, що вона була за мало підготовленою. Надто важні справи і надто нові ідеї, порушені а радше постановлені згаданою на вступні резолюцією, затривожили невідготовлену французьку опінію. Опозиція Бріана боялась, щоби плянована конференція в Генуї не стала початком хоч і не формальної а фактичної ліквідації версальського договору. Той тривоги не вспів заспокоїти і Бріан своєю промовою в палаті послів в дни 12 с. м., та не найшовши бажаного попертя в парламенті уступив. Його наслідником став Поанкаре.

Що буде дальше? Відповідь на те питання залежить від розв'язки отсей нової кризи між союзниками, в першій мірі від розв'язки цілої низки спірних питань між Англією і Францією. (Про деякі з них я вже згадав у своїй попередній дописі). Основу під англо-французьке порозуміння покладено вже в Салпес послідними пересправами між Льюйдом Джорджем і Бріаном. Відповідно начеркови так званого гарантійного договору, предложеного англійським правительством Бріанови, Англія зобов'язуваласьби прийти у допомогу Франції з усею своєю сухопутною, морською і воздухоплавною силою на випадок неспровокованого німецького наступу на Францію, гарантуючи одночасно збереження постанов версальського договору про неутралізацію лівого берега Рена і п'ядесятікілометрової полоси правого його берега. Предложивши те домагання, Англія домагається одночасного полагодження усіх спірних питань між нею і Францією а саме: згоди тої послідної на скликання всеєвропейської конференції (яку впрочім вже дав Бріан), ревізії французько-турецького договору з падоляста с. р., вирішення справи Тянжиру иляхом надання тій кольонії интернаціонального статута, врешті покінчення спору за французькі підводні човни.

Проти того англійського предложення підносяться з французької сторони отсі головні закиди: що відповідно англійському згаданому проекту гарантійного договору, той договір накладає тільки односторонній обов'язок на Англію обороняти Францію, без відповідної тому обов'язкови постанови про французьку допомогу для Англії, наслідком чого гарантійний договір ставби протекційним — далі, що Англія застерігає собі право рішити по своїй власній волі, чи зайпов casus foederis чи ні, — що договір мавби обов'язувати 10 років тільки, врешті, що він не давби ніяких гарантій для нових держав положених на схід від Німеччини, в першу чергу для Польщі, на випадок німецького походу на схід.

Міркуючи по голосам англійської преси, можна надіятись, що англійське правительтво погодиться на те, щоби права й обов'язки гарантійного договору стали, як не вповні, то до певної міри обосторонними, щоби речинець обов'язуючої його сили будь продовжений — за те рішучо відмовляєсь воно від всякого обов'язку обороняти нові держави центральної Європи, з окрема Польщу. Що ж до неперушимости версальського договору, оба правительства себто англійське і французьке погодились, що він в ніякім разі не буде предметом нарад в Генуї. Новий французький прем'єр заповів у своїй програмовій заяві, зложеної сьогодні перед французьким парламентом, що Франція негайно приступить до переговорів з Англією на всі спірні теми, між ними і про згаданий англо-французький договір, який по словам Льюйд Джорджа вважати треба утолним каменем всеєвропейського мира. Сподіймося та бажаймо, щоби ті переговори покінчились скоро і успішно.

Др. Стефан Витвицький.

З української еміграції.

Дня 20. лютого має відбутись у Відні конгрес придніпрянських парламентаристів (членів Укр. Установчих Зборів, Укр. Центральної Ради, Укр. Трудового Конгресу), щоби вони як такі, що мають народний мандат, з повним правом і авторитетно прийняли постанови в цих важних для України часах. А саме незадовго відбудеться міжнародна конференція в Генуї і тут буде теж обговорювана справа України. Треба отже, щоби до відомої цієї конференції дійшли бажання тих, що мають право промовляти в імені України. Побажати тільки, щоби на цім конгресі прийшло до консолідації думок, та щоби загально-народний інтерес взяв верх над партійними примхамми. Конгрес повинен теж застановитись над тим, якими би то способами вирівнювати противенства між галицькою а придніпрянською політикою. Тепер Галичане і Придніпрянці йдуть окремими політичними дорогами і мабуть поки-що мусять так бути. Але для одних і других повинна бути гаслом німецька приповідка: „Getrennt marschieren, zusammen schlagen“. (Окремо машерувати, разом вдарити). Тому треба уникати вузької парафіяльної політики. Очевидно наш апель відноситься не тільки до Придніпрянців, але й до Галичан. Гріхи були по обох боках, тепер одні й другі покутують за них. Чий гріх більші, це осудити історик. В жалю впали по обох боках терпкі слова, взаїмні обвинувачування — тепер, коли нерви дещо успокоїлись, треба того уникати. Особливо емігрантська преса повинна

бути повздержлива, осторожна, щоби не дразнити а лагодити. Приклад повинна вона брати з взаємини, які запанували між крайовою пресою а „Укр. Трибуною“ у Варшаві. Ці взаємини зближують нас, затирають противенства. — На жаль, цього не бачимо ще на еміграції. Один з визначних старих, придніпрянських діячів в листі до нас жалується на „Укр. Прапор“, закидаючи йому, що він один з укр. преси протегує політичну авантуру Швеця, Макаренка і Андрієвського. До нас „Укр. Прапор“ не доходить, тому ми не маємо змоги провирити справу, але і не маємо причини не вірити визначному і наскрізь чесному україн. громадянину. „Укр. Прапор“ знає як наш часопис ставиться до Уряду ЗУНР, як енергічно боронить його авторитету; нехайже від нас прийме братерську пораду, щоби він рахувався з настроєм в краю і не заганнявся в своїй анимозії до певних осіб чи груп за далеко. Ми не можемо надивуватись, як політично думуючий „Укр. Прапор“ взагалі може анажуватись в тій авантурі! Яка реальна користь політична з того? Ёй Богу не впропаєм! Так само повинен „Укр. Прапор“ бути повздержливий зі своїми політичними порадами т. є. щоби Придніпрянці скинули уряд Петлюри і добивались всеросійських Установчих Зборів, де рішиться доля України. Слухаво відповидав на це наш шан. інформатор: „Се така сама порада, якби Придніпрянці казали Галичанам — скинути Уряд Петрушевича і добиватись всепольських Установчих Зборів, на яких рішиться доля Галичини“. Тому наше громадянство просить дуже відповідальних чинників вплинути на „Укр. Прапор“, щоби він оминав дразливі, спірні kwestії, бо порушування їх до доброго не веде. — навпаки розєднує Придніпрянців і Галичан.

З Берліну доносять, що там д. 29. грудня 1921 відбулись установчі збори „Союзу українських хліборобів в Німеччині“. Збори ухвалили тимчасовий статут організації і програму діяльності. Опісля вибрано голову Союзу, Управу і Раду. Головою Союзу обрано Володимира Леонтовича, хлібороба і власника цукряної фабрики з Полтавщини, бувш. міністра хліборобства за гетьмана. Він є також з давніх літ членом Укр. Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові. Серед укр. громадянства відомий як автор талановитих оповідань з життя дідичів Лівоб. України, які в перших часах літературної творчости підписував псевдонімом „Левенко“. — Заступниками голови обрано 1. Олександра Скорописа — Йолтуховського, дрібного хлібороба з Поділля, що в часі війни був організатором культурної праці серед укр. полонених в Німеччині, а за часів Центр. Ради і Гетьмана комісарем Холмщини. 2. Графа Капніста хлібороба і власника цукр. фабрики в Харківщині. Членів Управи вибрано чотирох, а членами Ради 10 визначних укр. хліборобів.

Союз цей матиме загально клясовий — хліборобський характер в тому значінню, що об'єднуватиме всі хліборобські елементи з України, які перебувають на еміграції в Німеччині, як дрібні так і великовласницькі, основууючись на тому принципі, що для оборони інтересів хліборобства всі хлібороби мусять мати одну організацію, один провід і одну політику і що більші земельні власники, яко елемент більш культурний серед хліборобської маси, мусять взяти на себе провід і оборону інтересів загально — хліборобських, жертвуючи для того вузькими інтересами своєї великовласницької групи, неоправданими загально-державними потребами і інтересами.

Союз стоятиме на принципі суверенної української державности, буде працювати в тісному контакті з іншими українськими, хліборобськими

організаціями за кордоном і приймає участь в утворенні вищого провідного органу для всіх укр. хлібороб. організацій. — Союз організовано з ініціативи і при найближчій участі віднійших діячів монархічно-гетьманського, державно-самостійницького руху.

Надійшов великий транспорт!

Полотна
Івові напн
Івоволтна
Рестни
Латки до носа
І т. д.

Мадаполянн
Ватовані кодрн
Вовняні коцн
Полотняні ск'терті
Сервети кольорові
Ручники, Шермінги
І т. д.

продає найдешевше, товар першої якості:

Еміль Піскорж, Перемишль
Ринок ч. 24.

ШАНУЙМО СЕБЕ САМИХ!

На кождім кроці говоримо і пишемо багато про визволення нашого народу з під чужої влади; обмірковуємо способи, якими найскорше і найкраще досягнути можнаби цей ідеал. Вимагаємо від чужих народів і держав, щоби признали нас як рівнорядну націю, спосібну до самостійного життя і розвитку, жадаємо, щоби шанували наші національні ідеали, а так мало шануємо їх самі! Наше українство все це для нас тим святочним одягом, який після потреби вбираємо або ховаємо до скрині, а не тою шкірою, що кровю і нервами проросла до нашої кости!

Першим проявом любови до своєї нації є шанування і береження прав рідної мови. А вдармося в груди — чи шануємо ми її самі так, як повинні, як це є нашим святим обов'язком? Ми признаємо за словами поета щось... в слові нашому іскряться

І сила й дотеп, м'яккість і потуга.

І все, чим може в гору дух піднятися!...

та в практиці те наше могоче, рідне слово нехтуємо! — ломимо собі язик на сусідській мові!

Проходимош нераз і цілий день по українському городі, зайдеш і до крамниці і до аптеки і до гостинниці, а слова рідного не вчуєш, хоч і стрічавш усюди знакомі тобі лица українських патріотів (ток).

Крайна пора, щоби українське громадянство обняло контролю над своїми членами. Нехай кождий і кожда з нас, все всюди вживає лиш української мови. Нестійні тут всякі викрути, будьтоби наші сусіди її не розуміли. Бувають і такі випадки, але тут винні лише ми самі, — бо колиб ми консеквентно жадали розуміння нашої мови і самі в ділових справах виключно її вживали, — то вони мусілиб її навчитись, хочби у власнім інтересі. Памятаймо, що народ доти не визволиться з під чужого ярма, поки кождий з нас з окрема не скине пут рабства, що кільковичним гнетом скували його душу!

Тому вживається кожного, хто уважає себе щирим Українцем (кою), щоби віднині, коли буде свідком такого каригідного зневажування рідної мови — на місці упімнув трусливу одиницю і потягнув її до прилюдної відвічальности. — Можнаб жадати теж від таких одиниць зложення за кару певної грошевої квоти на народні цілі, як пр.: на охорону могил героїв, що поклали свої буйні голови в імя тих ідеалів, які топчуть одиниці, позбавлені національної честі!

Шануймо себе самих! — *Observer.*

Східна Галичина.

Варшавська „Укр. Трибуна“ доносить за „Укр. Прапором“ таке: Генеральний Секретаріат Союзу Народів у Лондоні прислав повідомлення до Уряду ЗУНР на руки секретаря закорд. справ, Дра Костя Левицького, що Виконуючий Комітет Союзу зайнявся справою Сх. Галичини, після чого на повній нараді Комітету прийнято одностайно постанову обстоювати самостійність галицької держави. Сю постанову подано до відома англійського уряду. Можливо, що ця вістка стоїть в зв'язи з розмовою, яку мав польський посол в Лондоні Врублевскі з Льюїсом Джорджем і Керзоном. Зміст цієї розмови ми подали в ч. 4. „Укр. Гол.“ Відповідь Л. Джорджа правдоподібно була й приводом, що Врублевскі приїхав до Вар-

шави, щоби порадитись з польськими політиками. Та мабуть Врублевскі стрінувся з такими невдачами своєї політики в Лондоні, що, як доносять польські газети, він вже не верне на своє становище в Лондоні, а його місце мавби заняти дотеперішній посол в Букарешті Скинський. — „Л. Кур'єр“ подає з достовірного джерела з Варшави, що під впливом агітації митр. Шептицького в Америці англійські відпоручники по нараді в Вашингтоні з американськими державними мужами рішили приступити до вирішення справи Сх. Галичини. Також „Делі Телеграф“ доносить, що Льюїс Джордж наміряє порушити на конференції в Жену справу східних границь Польщі. Тим самим булаб порушена і справа Сх. Галичини.

Польські газети далі обговорюють справу Сх. Галичини. „Час“ признає, що розмова пос. Врублевського з Керзоном була так важна, що спонукала його приїхати до Варшави. Далі „Час“ стверджує, що Англія не признає Польщі права до Вільна, Волиня і Сх. Галичини і держиться лінії Керзона, яка відповідає лінії давньої Конгресівки і Сяну. Тому радять „Час“, переговорювати з Англією, бо як вона визнасть східні границі Польщі, витичені рижським договором, то тоді зовсім інакше будуть говорити Поляки з Українцями (!) Особливо, каже „Час“, справа Сх. Галичини стоїть для Польщі дужежепсько, бо не знати, як з Англією розпочати переговори про неї. При заострених суспільно-національних відносинах у Сх. Галичині не можна так як у Вільні перевести виборів. З цим — пише „Час“, не станемо перед Англією. — Також швехполяки зачинають „мякнути“. „Газета варш.“ містить дописи свого кореспондента з Парижа, котрий домагається признання Сх. Галичини територіальної автономії, бо цього вимагає міжнародна ситуація. Це озлобило дуже „Л. Кур'єр“, котрий пише, що на таке поставленне справи не згодиться ні уряд, ні польський народ. Також і начальник держави не годиться на територіальну автономію Сх. Галичини, бо вважає її шкідливою, і як таку, що не надається взагалі до дискусії, а тим менше до переведення.

Але польські часописи в своїй журі о долю Сх. Галичини легко находять собі й потіху. А саме у Відні є якісь запродавці, які не хотять навіть зрадити свого імени. Висунули тільки якогось ошуканця укр. прилюдної опінії Козакевича і він видає газету за польські гроші п. н. „Україна“. В цій газеті пишеться і про Сх. Галичину те саме, що в львівським „Рідним Краю“, а іменно, що вона повинна належати до Польщі. Ті всі безграмотні енуціяції підписує якийсь „Комітет національної України“, без підпису людей, що кермують цим „комітетом“. Ми не згадували про це ніколи, бо шкода нам місця займатися запродавцем. А коли нині згадуємо про газету „Україна“ і її „комітет“, то тільки тому, що польські газети дуже радуються „заявами“ цього „комітету“. Особливо „Л. Кур'єр“ понав в телячий восторг і вигукує: *Potrzeby ludności ruskiej załatwi Sejm Polski*, „Українці przeciw awanturnikom petruszewiczowskiem“ і т. п. дурниці. Ми тільки для інформації польського громадянства стверджуємо, що так як з „Рідним Краєм“ так і з віденською „Україною“ і її „комітетом“ ніхто зі свідомих Українців нічого спільного не має. Польське громадянство, коли не хоче бути обманюване, нехай домагається від „Рідного Краю“ і „України“, щоби вони подали імена бодай 10—20 Українців, в котрих імени пишуть в справі Сх. Галичини.

Мабуть і субкомісії польського союму для ординації виборчої так припали до вподоби заяви „Рідного Краю“ і „України“, що вона вже поділила Сх. Галичину на виборчі округи з означенням числа мандатів. Це субкомісії вільно, бо папір терпеливий. Ми лиш скажемо, що цей поділ — це те саме, що поділ шкіри на живім і здоровім ще медведі.

Американські Українці й далі енергічно боряться за незалежність Сх. Галичини. Ми доносили вже про демонстрацію д. 27 грудня, перед польським конзулятом в Нью-Йорку, а львівський „Вперед“ з 2/11 ч. 24 за американською „Свободою“ доносить про другу демонстрацію отсе: „Дня 2. січня, о 12 год. в полудне, явилася громада Українців, зложена з 500—600 осіб, чоловіків і жінок, перед польським конзулятом в Нью-Йорку. Вони несли таблиці з написами, які звертали увагу прохожих людей. Околом 2 години зібралася ціла громада на розі 57 вулиці і 3 евені; там розвинули американський прапор і відспівали хором американський гімн „Май Кантрі“. Опісля піднесли до

гори польського вірла, розліпленого на червоному полотні і спалили серед окликів звернених проти Польщі. Відтак відспівали „Не пора“ і „Ще не вмерла“. — Вночі на Новий рік ньюорські Українці обліпили всі вікна польського конзуляту в Нью-Йорку українськими протестами проти Польщі. Написи в англійській мові говорили про польську адміністрацію в Галичині і на інших українських землях, які опинилися під Польщею. — Те саме число „Вперед“ подає отсю телеграму „N. W. Tagblatt“ з Лондону під датою 28. січня:

Сконфісовано!

Дописи.

Праківці — пов. Перемишль. Найважнішою з усіх справ, які дотичать нашого села, є справа рідної школи. Та завдяки сильних сего міра а головно з причини печальної опіки п. інспектора в нас та справа йде вовчим слідом в темні ліси. Ще на кілька літ перед війною заложено в нас народну, однокласову школу з укр. виклад. мовою, яка містилась в призначенім на те громадським домі. Минулого року не могла там розпочатись наука, бо дім був неупорядкований та й ще тому, що місцевій Шкільній Раді з п. Дружбацьким на чолі, ані на думку не приходило журитись „чужою“ школою. Врешті двох людей упорядкувало школу і навезло дров. Тепер починається нова біда з учителькою і з п. інспектором Фішером. Учителка позбувшись дров, перериває науку, а п. інспектор грозить, що звине школу. Знов привозять ті два громадяне з фіри дров. Та заходять латинські і наші свята і більше як місяць нема науки. По святах, не попереджаючи уряду парохіяльного в цілі оголошення селу, що зачинається наука, являється п. учителка в товаристві якогось фацета на гостинні виступи дня 11 січня, потім 16. о год. 9 а відходить вже зі своїм паном о 11 рано до Перемишля. Дня 17 постояла наша учителка хвилину під печею а відтак, не сказавши дітям ані слова, помандрувала до Перемишля. Дня 18 січня дізнаються люди, що питали, чому не відбувається наука, від п. інспектора таке: *Kazałem szkołę zamknąć, gdyż nie uszczeszcza przepisana ilość dzieci.* Питаємось, чому п. інсп. не замкнув школи з початком року а доперва тевер коли витрачено понад 12000 Mk. на її улагодженне? Чи тим способом хоче інспектор примусити нас відректися своєї школи, що надає до неї учительку чужинку, яка до цього пильнує Перемишля, а не школи, а відтак радить нам, щоби наняти приватну учительську силу? А на що обертаються наші податки і данини?

Ми знаєм, що така допись замість, щоби нам допомогти, допомагає в кар'єрі тим, що очищують Малопольщу, але нам жаль за витраченою енергією і за нашою школою і за нашими дітьми, які приневолені побирати науку під чужим плотом. Та ще пождем!! — *Свій.*

Криве, пов. Скалат. Наше село спить сном блаженних. Нікому і не в думці, щоби відновити читальню „Просвіти“. Старші бояться арештовань, а молодшим байдуже, бо для них весь світ, то танці і горівка. А перед війною була в нас і читальня і крамниця. Тепер все в руках сусідів. З читальні зробили канцелярію а потім школу а в крамницю вліз приватний купець „сусід“. Гей, гей! Коли то вже поясніє в темних головах, коли молодь порозумнішає а з тим краща доля прийде?! Гей пробудіться односельчане бо час не стоїть!!!

Чорний Острів, — повіт Бібрка. Підчас Різдва за старанням акад. Льва Ліщинського зібралася дітвора нашого села в віці від 9 — 11 літ, щоби піти з колядою на народні цілі. І справді радісно ставало на душі, коли ці малолітні при вертепі виспівували: „Нова радість стала“.. Село зрозуміло, що це устами діток народ просить о жертви для своєї будучности — школи і хоч мале, хоч вже каране за виставленне пам'ятника погибшим героям (4-тижневим кватерунком „артилерії“) це знищене село, в котрому переведжено конскрипцію не пером а машиновими крісами, це село, що не було байдуже ні на оден поклик зложило і тепер жертву 22.300 м.

Мимовільно насувається питання, що зробили інші сусідні села? Чим записалися для будучности? Чи думають, що щасте народа само спаде з неба?

Семиріччя, повіт Яворів. Дня 25 грудня ц. р. відбулись загальні Збори чит: „Просвіти“ в Семиріччі, яка в часі воєнного лихоліття мусіла припинити свою діяльність. На зборах явилось відносно досить велике число старших і молодших господарів, та на жаль дуже слабо була репрезентована молодь.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

В Індіях рух революційний останніми часами дуже поширився і ведеться тут завзята боротьба з наїздниками. До цього причинилась перемога Ірландців, які безоглядною боротьбою довели до того, що Англія мусіла признати окрему ірландську державу. Це заохотило і Гіндусів до боротьби за свою незалежність і вони тепер борються так, як це робили Ірландці. Узброєні відділи Гіндусів нападають на англійських урядників і убивають їх, а англійські жандарми, вислані до гіндуських сіл по дорозі гинуть від гіндуських куль. Залізничні тори бувають нищені, а поїзди висаджені в повітрі. Найновіші вістки з Калькути доносять, що провідник повстання Ганді візав всіх Гіндусів, щоб не платили податків ворогам і не признавали законів і розпорядків, установлених ворогом та не слухали урядників, наставлених наїздниками. Кождий Гіндус має своє майно і кров офірувати для боротьби за рідний край доти, доки останній Англієць не покине Індії. От і маємо нових Ірландців, що вмють боротись за рідний край!

Ірландці, перенявши владу в своїм краю від Англії, вже є на дорозі до угоди з Ульстерцями. Щож це за птуця — ті Ульстерці? В Ірландії є невеличка провінція Ульстер, яку вже давніше сколонізували Англіїці. Ці ірландські Англіїці — зайди уроїли собі були, що вони, незначна меншість в краю, мають манувати над Ірландцями. Вони то перед війною противились, щоби Ірландія дістала автономію, а коли англійський парламент таки уклав для Ірландії автономію, то Ульстерці трішки повстанням і поставили на своїм. Але прийшла війна а за тим кровава боротьба Ірландців за волю. Англія мусіла признати Ірландію окремою державою, а закукурічені Ульстерці далі держались свого... Вони ніяк не хотіли зрозуміти, що їх панованне скінчилось. Тоді Ірландці проголосили бойкот провінції Ульстер. Отже відтато Ульстер від світа. Ніхто з Ірландців нічо не продавав Ульстерцям, ані від них не купував, — взагалі лишили цих панків на ласку і неласку долі. І Ульстерці помудрили. Побачили, що без ірландського хліба, молока, мяса, без ірландського робітника не можна бавитись в панів і помякли. Тепер понюхали писмо носом пішли на згоду з Ірландцями і вислали свого провідника Крейга до ірландського прем'єра Комінса з заявою, що вони годяться на ірландську державність, а застерігають собі культурно-національну автономію. Очевидно Ірландці їм признають цю автономію, бо що слушне, то слушне. Але чи треба було Ульстерцям доводити до того, чи не лише було відразу признати Ірландцям автономію? За те мусіли тепер признати ірландську державу!!

В Японії перед трема місяцями виконано замах на президента міністрів. Тепер стрітила та сама доля його наслідника. Японські газети пишуть, що цей замах був наслідком змови большевиків, які рішили повбивати всіх найвизначніших японських політиків. Але американські газети інакше пишуть. Вони признають, що дійсно була змова, але не большевиків, а корейських патріотів. А іменно Японія поневолила вольний і незалежний колись край, Корею, а Корейці в обороні своєї волі убивають тепер своїх гнобителів-наїздників.

В Виленщині — недобре діється. Останні білоруські часописи доносять про нові масові арешти серед білоруського і литовського громадянства. Арештовано всіх визначних білорусів і Литовців під закидом большевизму, а в дійности за те, що не брали участі в польських виборах. Які то були вибори,

про це говорить нота литовського уряду, звернена до польського правительства, в якій він запрошує ще раз польське правительство до безпосередніх переговорів в справі Виленщини. Більшість населення а іменно Литовці, Білорусини та Жиди відтягнулись зовсім від голосовання. Решту населення силою змушено до виборів, або стягнуто з поза Виленщини. Литовський уряд домагається, щоби польське правительство стягнуло з виленської території своїх урядників та військо, та щоби не руководилось ухвалами виленського союму, який є неправний, бо вибраний несправедливими способами. Польське правительство відповіло, що годиться на безпосередні переговори, але також зазначило, що рішення виленського союму буде уважати за важні. Зразу видно, що з тих балачок нічого не вийде. Литовці, здається, ще раз хочуть переконати Європу, що з Поляками неможливо прийти до згоди. А яка тут згода може бути, коли польські газети пишуть, що їм тепер «оказія» трафилась, що ніхто не вважає, що вони беруть, та що вони мусять спішитися, бо оказія є лиса і не має волосся, за якеби можна її придержати. Ми сказалиби, що оказія є також і без носа, та що не визнаєся, де смердить і де колись може бути буба. Хмарно тепер і смутно в виленських сторонах. Та це ще не останній день. Хто їхав на возі, може знайти легко під возом.

Лінар

Др. Александер Штайнгард,

спеціаліст в діточих і внутрішніх недугах, приймає при вул Петра Скарги ч. 12. 51—3—3

ВСЯЧИНА

Товариство українських артистів-емігрантів, загостить на кілька вистав в Ярослав. Перша вистава в салі Тва „Gwiazda“ у четвер 9. лютого. Виставлено буде «Запорожець за Дунаєм». Билети завчасу в Народнім Домі.

Завва. Отсим заявляємо, що *Др. Евген Барвінський*, син бл. п. о Івана, пароха Постоїлівки і бл. п. Юлії з Олесницьких, внук бл. п. о. Григорія, пароха Шляхтинця, від давна виключений з круга нашої родини. *Олександер Барвінський sen.*, *Др. Богдан Барвінський*, *Інж Роман Барвінський*, *Василь Барвінський*, *Др. Олександер Барвінський jun.*

Авторною статті в ч. 6. „Укр. Гол.“ є п. проф. *Евстахія Тишинська*, а не як мильно надруковано і при коректі не добачено *Евгенія Тишинська*.

Наше громадянство дуже приємно перевело вечір д. 1. лютого. Цього дня учениці учит. семінарії виставили псу Луцика „Ніч вефлемська“ в заповненій по береги салі „Нар. Дому“. Вистава була дуже старанно підготовлена і вдалась напричуд гарно. І гра учениць, режисерована п. Катрею Марченко, адміністраторкою „Укр. Гол.“, і співи, підготовлені п. проф. О. Яцишин, і музика, достосована п. проф. О. Цпановською і п. проф. Б. Вахнянином поновили зовсім громадянство. До цього достроїлась артистично-декораційна часть, якою кермувала звісна артистка-малювачка, п. проф. Ол. Кульчицька. Костюми, ухарактеризованне 60 дієвих осіб, декорація сцени, ефекти світляні — все те було так артистичне, так гарне, що громадянство не находило слів похвали. Тільки... музиканти були... скажимо... несимпатичні, а радше не так музикавти як їх мундури.

Молоденьким акторкам і всім паням, що підготовили виставу, належить щира подяка. Побажатиб, щоби вони цього року взяли в свою опіку і святомиколаївське свято, а тоді наша дітвора вийде зі салі з таким вдоволенням, з яким виходила з вистави „Ночи вефлемської“.

Зі всіх майже повітів надсилають нам документи про заборону вести метрикальні книги в укр. мові. Звертаємо увагу, що в тім випадку міродайні і законні є тільки розпорядки духовних властей. Як довідуємось, Преосв. Владика з Перемишля вніс рішучий протест проти беззаконних розпорядків старостів.

„Wiadomości miejskie“ доносять, що в перемишльким окрузі стаційного заряду „згинуло“ в р. 1921 400 вагонів вугля. Отже коли в Перемишлі вкрадено тільки 400 вагонів, то кілька на інших більших стаціях? А треба знати, що в 400 вагонах є 40 000 метрів вугля, отже денно крадено 109 метрів або 1½ вагона. Гарна господарка!!

Всі дописи, які надійшли до Редакції в справі целібату в дуже великим числі мусимо ізза браку місця відложити до слідуєчих чисел.

На поміч голодуючим і замерзаючим дітям братів Придніпрянців! В останнім часі приходять до нас страшні вістки про становище в таборах інтернованих Придніпрянців. Положення це так страшне, що мало назвати його трагічним. Наш дописувач згадує про смерть одного полковника і одної дитини, які замерзли в бараці. В таку пору, супроти такого страхіття булоби непростимим гріхом складати вину на політику й умивати як Пилат руки. Про політику писатимуть і її осуджувати історики а тепер хай промовить до серця нашого громадянства почування не то братньої любови, а хочби лишень само почування людяности. Діти мерзнуть! Це повинно ножем болю вдарити в грудь галицького громадянства!! Щоб не палив нам перед нащадками лица наші стид і сором за це, що дозволили ми жмінці дітвори надніпрянської еміграції пропадати з морозу і голоду. Спішіть з жертвами під кличем „Брат братові“, щоби не закинули нам будучі покоління, що ми були братоубийниками і спокійно дивились, як брат костенів. Кождий день — дорогий! Спішіть — щоб не було запізньо!!

В Перемишлі укр. жіноцтво вже утворило наглий комітет ратунковий для укр. дітей з Придніпрянщини.

Всякі письма, які дотичать Адміністрації або Редакції просимо слати впрост на адр. „Укр. Голосу“ в Перемишлі, бо інакше справа проволікається.

НАДІСЛАНЕ.

Загальні Збори Філії тов. „Просвіти“ в Перемишлі відбудуться в Пятницю 17. лютого 1922 р. в комнатах тов. „Бесіда“ з днівним порядком: 1) Звіт уступаючого Виділу; 2) Вибір нового Виділу, 3) Внесення і запити. (107—1—1) *Виділ.*

Звичайні Загальні Збори „Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодістю у Львові“ відбудуться дня 17. лютого с. р. о год. 5. попол. у Львові ул. Бляхарська 11!!

Загальні Збори „Селянської Кооперативи зареєстров. спідв. з обм. пор. в **Вербівцях п. Городенки** відбудуться на Стрітення 15. II. 1922 р. о 3 год. попол. в домі чит. „Просвіти“ з дн. порядком: 1) Відчинення Загальних Зборів; 2) Звіт з діяльності Дирекції; 3) Звіт з ревізії Союзу Ревізійного; 4) Звіт з рахунковости за 1921.; 5) Удільнене абсолюторії уст. Дирекції; 6) Розділ чистого виску; 7) Вибір Надзірної Ради і Дирекції; 8) Запити членів.

В разі браку комплекту, Загальні Збори відбудуться о годину пізніше без огляду на число присутних. Вербівці 27. I. 1922. За Надзірну Раду: *Михайло Остафійчук, голова, Микола Масевич, секретар.* (100—1—1)

З філії Просвіти в Тернополі.

Отсим подається до відома інтересованим, що бухгалтерійно-кооперативний курс, який мав відбутися в січні с. р. а не відбувся з причин від Виділу незалежних, буде уладжений від 15 лютого с. р. і буде тривати два тижні. В програму входять слідуєчі виклади: 1) Значіння, теорія і історія кооперації та її будова у нас 2) Вирцевий статут Спідки, 3) Австрійський і польський закони про стоваришення, 4) Основи книговодства, 5) Діловодство і купецька кореспонденція, 6) Купецькі звичаї.

Викладатиметься в пополудневих годинах. Курс має на цілі приспособити діловодчиків, якіби самостійно могли вести торговельні і фінансові спідки, як також всяких канцелярських помічників. З огляду на практичну ціль і користа курсу повинно з нього скористати як найбільше учасників, так місцевих як і замісцевих. Услівя прийяття: скінчена виділова, а бодай народня школа і 2000 м. оплати. Дальші зголошення приймається в „Нар. Домі“ вул. 3 мая, кожного будня в передполудневих годинах до 10 лютого. *Виділ.* 100-1-1

На У. П. Т. у Львові надіслали в марках: Вп. п. Анна Випасняк 100; Ом. Райнароч з кол. в Трійничях 4000; о. С. Мигаль з кол. в Негрибці 6420, Т. Долгунь з кол. в Валяві 5500; гром. Викоти з коляди 1050; гром. Пикуличі 6000; гром. Перекопана чер. п. П. Ярошевича з кол. 14.945; гром. Міжинець з кол. 2.200; Хор Старе Село з кол. 1.100; Кульчицький Ілько Поливка з кол. в Кульчицях 5.458; Всч. о. Пшепюрський збір. 1.350; гром. Журавця з кол. 2.700; гром. Малковичі 1.500; Ціпцюра Мик. з кол. в Війську 250; Петро Хробак Пикуличі 500; гром. Руське Село, Присади, Підбуковина 2.271; громада Впшатич з кол. 6.600; гром. Заліска Воля збірка о. А. Михайла 4.500; Ур. парох. Пралківці з кол. 2.445; Басевич В. з коляди 500; Чит. Просвіти Барич 1500; Мих. Хаухра Корівниця збір. 3.000; гром. Лазь, кол. 10.000. **На Акад. Молодь:** Вп. п. Кліма Фуяревич, відкликана 31. XII. з коляди 4.000; гром. Малковичі з кол. 3.000; (д. б.)

Бобо-Дудер,

мило для дітей всеюди
можна набути.

Хемічні
заведення

„Ляокоон“ — спілки — з обм. пор.
Львів, Ліндого ч. 6.

Рада Надзирна Краєвого Союзу господарських Спілок, торговельного синдикату Тов. „Сільський Господар“ у Львові, Зіморевича ч. 20. ухвалою з дня 26. XII. 1921 рішила підвишити відсоткову стопу і платити від щадничих вкладок в Союзі з важністю від 1. січня 1922. р. десять від ста а при більших вкладах на довший час вищий процент після окремої умови. 105-1-5

Загальні Збори Т-ва „Учительська Громада“ у Львові відбудуться в неділю с. р. о 10. год. рано в льокалі шкіл У. П. Т. ул. Мохнацького ч. 12. 113-1-1

Звичайні Загальні Збори Т-ва „Українська Бесіда“ в Перемишлі, відбудуться дня 14. II. с. р. в своїм льокалі зі звичайним порядком дня о год. 4., а в браку комплекту о 5. год. вечера.

Звичайні Загальні Збори товариства „Український Дім“ в Збаражні, відбудуться в понеділок, 20. лютого 1922 р. о 12 год. в полудне (місце подається афішам), з олідоючим дневним порядком: 1) Відкриття Загальних Зборів (§§ 15, 16). 2) Вибір предсідника зборів і покликання двох секретарів (§ 14). 3) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів, 4) Звіт з діяльності Виділу, 5) Звіт Надзирної Комісії, 6) Реферат будови українського дому в Збаражі і утворення фонду українського дому в Збаражі, 7) Реферат про справу своєї хати під ч. 1051, 8) Доповняючий вибір: а) трох членів Виділу, б) одного заступника, в) Надзирної Комісії (трох членів і двох її заступників, §. 19.). 9) Внески і запити (означення вписового і вкладки і пн.).
ЗА ВИДІЛ:

Др. Андрій Гаврилюк, голова. 102-1-1
Павло Гевко, секретар.

Загальні Збори

Товариства торговельно-промислового „Народний Базар“, стоварищення зареєстрованого з обмеженою порукою в Станіславові відбудуться в середу дня 8. марта 1922 о год. 4. пополудни в салі „Української Бесіди“, Голуховського ч. 20. I. пов.

На дневному порядку: 1) Звіт Надзирної Ради, Управи і Контрольного Комітету з внеском на уділенне абсолютоторії для Управи за рік 1921. 2) Відчитання Звіту з ревізії стоварищення з рамени Краєвого Союзу Ревізійного у Львові. 3) Розділ чистого виску. 4. Доповнення Надзирної Ради, Управи та вибір Контрольного Комітету. 5) Зміна §§ 19; 32, 1, 2; 47а, 57. 6) Внески й запити членів. — Вразі браку комплекту відбудуться другі Загальні Збори з тим самим порядком тамже о год. 5. пополудни з правосильністю рішень на основі § 40 статута.

П. Т. Члени Товариства будуть ласкаві зложити свої уділові книжочки в льокалі Товариства при вул. Собеского 20. для перевірки.

За Надзирну Раду: (109-1-3)
Др. В. Янович, голова Л. Щирба, писар.

**Дентистичний (зубний) заклад
Дра Степана Дмоховського**
ул. Залізнична (Колієва) ч. 1.
приймає від 9—12 і 3—6.

**Окуліст (лікар очей)
Др. Михайло Коє**
приймає хорих на очі при вул. Міцкевича
(в будинку поштовім).

Д. Кравт — дентист-технік, —
запросяжений знавець
судовий
в Перемишлі, Міцкевича ч. 3. — Виконує всі роботи в золоті, кавчуку і порцеляні по уміркованих цінах.

Др. Володимир Загайкевич
веде свою канцелярію при вул. Костюшина,
в домі Міщанської Наси I. поверх.

Адвокат Др. Стефан Антоневиц

веде канцелярію в Добромилі. 7-110

Підписана фірма має честь повідомити Шан. Громадянство, що в Перемишлі, при вул. Коперника ч. 86 (за Мійською різною) пущено в рух велику фабрику виробу шкір яка приймає до гарбовання по приступних цінах сирі шкіри волів, телячі і кіньські (солені і сухі).

Фабрику уладжено по найновішій системі, впроваджено всі потрібні машини гарбарські і виробляється шкіри на юхти найліпшої якості. Це має велике значінне для селянства, яке замість видавати грубі гроші на шкіру і ремінь, може передати фабриці сиру шкіру, а одержить її за невелику стосунково оплату виправлевою; з неї можна робити чоботи і всякого рода ремені (упряж, паси до машин) і т. д.

„Сян“

Фабрика шкір в Перемишлі,
вул. Коперника ч. 86
(за Мійською різною).

Хто знавби дещо про **Семена Коцура**, який був в Магері при 3 сотні укр. військ а відтак при вишколі скорострільнім в Буску і від того часу немає від него відомости подасть ласкаво відомість за винагородою 2000 Мкл. на адр. Гриць Коцур, Десятир почта Верхрата ч. д. 235. 1-1

Інтелігентна жінка в середнім віці шукає посади до варяду домою найкраще на селі. Зголошення в Адм. „Укр. Голосу.“ 99-1

Учителька пошукує щирої особи, що знається на сільським і кухоннім господарстві та може знятися малими дітьми. Близчі пояснення. Юлія Олійникова, Лиши, п. Стріліска Нові. 104-1 1

Півця церковного — з добрим голосом і знаючого потний спів потребує **парохія Струсів** к. Теревовлі — може обняти і агенцію „Дністра“. — о. Теодор Цегельський, парох. (81-2-3)

Бурєа ев, о. Ніколая
шукає сторожа, Мешканне харч і платня по умові. Зголоситись в Канцелярії Бурси, Баштова 25.

За уживані марки і ромеві рекомендаційні наліпки на листах Західної Укр. Реп. плачу 150 до 5000 мк. — ГНАТИК ДОМБРОВА коло Тарнова. 5-6

Мармеляду чисто яблешну або сливову, тверду, зварену на цукрі, всилає оплатно до кожної місцевости поштової в практичних нових бочівках, обєму-netto чотири кілограми, за надісланнем або оплатою на № 140417 Почтової каси Мп. 2350, заложена 1876 року **Парова Фабрика мармеляду, солодного печива і цукрів СТАНІСЛАВ ГУРГУЛЬ, Ярослав Малеполюць.** Посилки за посліплатою не узгляднюємо.

Ропний мотор 15 кінний для млина продасть у себе зараз **УБУС, Львів, Оссолінських 6.** — 74-4-5

Шукає служашчого, **Українець** (може бути і козак з табору), який мігби також працювати в огороді. Платня харч і мешканне після умови. Зголошення: Др. Дмоховський, Перемишль, Зелена 5. 1-2

Новина!

Важне для сільських читалень.

Вийшли отсі нові книжки **С. Малиця.**

- 1) Було, та мохом поросло, народні казки (легенди) 4 арк. друку ціна . . . 100 м
- 2) Летенда про Ісуса Христа, ціна . . . 40 м
- 3) По другім світі, (з образками) . . . 200 м

Нлима Поліщуна:

- 4) Скарби віків, легенди 120 м
- 5) Жменя землі, гал. легенди 100 м
- 6) Отаман Зелений, велика сучасна повість в 2 частинах брош. 700 м опр. . . 850 м

Галини Орліної:

- 7) Перед брамою, новелі 100 м

Антоня Павлюна:

- 8) Незнайома, уривки із записника 80 м

Висилає за попередним надісланнем готівки **Гр. Гануляк, Львів, Курнова 10.**

„Народна Торговля“

— ЛЬВІВ, Ринок ч. 36. —

☐ хочаби заосмотрити церкви в правдаві ☐
☉ **Богослужебні вина** ☉
„Самороднер“

поручає Всеч. Духовенству

„VINUM DE VITE“

в бочках від 160—200 літрів льоко пивниці Львів, по ціні: Мп. 1.300— за літр для львівської Архідієцезії, — 1.500— за літр для інших дієцезій.

Належна готівка з гори. — При відборі належить предложити посвідку Всеч. Деканату, що вино є призначене для літургичних цілей, бо лише таке вино звільнене від додаткової оплати по Мп. 400— від літри. —

З уваги на це, що тепер вже саме цю і додаткові оплати виносять звиш Мп. 1.600— за літр, не вчисляючи ціни за вино і коштів транспорту, просимо спішити зі замовленнями, бо подані ціни обовязують ще лише місяць. — **Дирекція.** (2-2)

УКРАЇНСЬКА ШАДНИЦЯ в ПЕРЕМИШЛІ

вул. Костюшина ч. 5.

Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з внятком неділі і українських свят в урядових годинах і опрощує їх на 4%. (Вкладкові книжочки „Української Шадниці“ мають пупілярну обезпеку). — Уділює позички гіпотечні, векслеві і на підклад цінних паперів.

Одиноке Українське „ЗЕМЛЯ“ парцеляційне товариство „ЗЕМЛЯ“ у ЛЬВОВІ, Ринок ч. 43.

Переводить парцеляції більших посілостей, итабулює зараз купців за властителей куплених ними ґрунтів. Має урядове уповажнення до парцеляції. Приймає гроші на вкладки щадничі. — Дає інформації в справах парцеляційних.

**МОТУЗЯНИЙ ВІДДІЛ
ТКАЛЬНЯ**
: КОНИПНИХ ПАСІВ І ГУРТІВ
СКЛАД
КОНОПЕЛЬ ЛЕНУ І ПРЯЖІ
ЛЬВІВ ул. ЗІМОРОВИЧА
ч. 20.

**Селянська механічна
ткальня
„ПОЛОТНО“**
спілка з обмеженою порукою
у Львові,
вул. Зіморовича
ч. 20.